

Kedves Kristóf Attila!

Igyekeztem veled és lapoddal szemben maximálisan készséges, sőt jóindulatú lenni, amikor – kérésre – leültem beszélgetni Szénási Sándorral és teljes mértékben átengedtem neki a kérdés jogát, a kérdések eszkalálásában és ismételtetésében rejlő hangulat- és igazságteremtés lehetőségét, sőt azt az esélyt is, hogy az egész szöveget szerkessze, lerövidítse és stilizálja.

Ezt ő a sportszerűség keretein belül, a saját szempontjait izléssel szem előtt tartva, ügyesen oldotta meg. Így nekem is épülesemre szolgált a találkozás, a vitának és a pozitív-negatív előjelű párbeszédnek pedig kifejezetten örültem.

Sajnos – és remélem, te is sajnárod – ez az öröm, a 168 óra mohósága miatt, immár nem felhőtlen.

Hogy miért?

A beszélgetés során Szénásinak elmondtam egy esetet: a Magyar Nemzetnél 1990 tavaszán egy odatévedt, szenvedélyesen liberális ifjú, Langmár Ferenc a hitoktatással kapcsolatos vezércikkemet igen agresszíven „szar, g...*” írásnak nevezte (*: spermium népiesen). A kipontozott szót, mint nyomdafestéket nem tűrőt, ti kihagytátok a közölt anyagból (helyesen), ám tudnotok kellett, hogy a szituáció és a szavak szokatlan durvasága volt az, ami az egyébként Szénási Sándor által szokványosnak minősített ügyet említésre méltóvá és a tárgyalat kérdéskör (durvaság-aljasság a médiában) szempontjából példaértékűvé tette.

Nos, azt kell hinnem, sajnos, ismét bizonyosságát adták annak a rejtett profidurvaságnak, szakmai machiavellizmusnak, amelyről a Szuperbola kapcsán, mint annak ellentét-ikerpárjáról beszéltem. Durvaság helyett itt természetesen a vezérlő motívum a simaság.

Tehát, bár jól tudtátok, miről van szó – Szénási Sándort külön óva intettem az olvasói levelekkel való manipulálástól –, rögvest leadtátok a Beszélő szerkesztőjének, Révész Sándornak a levelét, aki szemrebbenés nélkül engem vádol gyalázko-

dással, azért, mert Langmár gyalázkodását nyilvánosságra hoztam. A Langmár-féle agresszív dühkitörésből Révész „olvasatában” annyira maradt meg, hogy az ifjú szabad demokrata egy írásomra – mely lehet, hogy szar is volt –, azt mondta: szar. A népi spermium szakkifejezés után az eredeti szövegből az „aljas” is elszállt közben. Révész révén Langmár durvasága megdicsőült, ő maga pedig, mint „a legfelkészültebb, legtájékozottabb igazságmániás”, aki a „szart” bátran vágja bárki szemébe, a legliberálisabb mennybe ment. Én pedig „gyalázkodó” lettem legott, s olyan, kissé gyanús személy, aki „elég távol áll” az ellenzék-től.

Egy olvasói levél közlése természetesen szerkesztői kérdés. (Lenin is jól tudta, mily fontosak például a munkáslevelezők, akik kimondják helyettünk az igazat.)

Itt ismétlem meg – nagy szakmai tisztelettel és sajnálkozással –, amit az interjúban a dolgoknak illetően, eredeti valójukból való kiforgatásával kapcsolatban bátorkodtam mondani: ezt nevezem én általában „szemétségnek”, természetesen csak szakmai értelemben. Az olvasói levél machiavellisztikus használata képileg szólván: büntény, más kezével.

Remélem, soraim közreadásával ez a „profitrükk” csak olyan súllyal esik majd latba, mint a Langmár-féle szar.

Az interjú korrekt gondozásáért ismét nagyrabecsülésemet kifejezem:

január 25-én

Kristóf Attila

Ha netán Langmár is azt állítja, hogy „gyalázkodom” vagy hazudok, az más tárgyalási módszerrel tisztázható.

Levélhullás

A miénktől eltérő véleményeket is közöljük, de nem adunk helyet olyan szélsőséges észrevételeknek, amelyek főleg indulatokat keltenek és szükségtelen konfrontációhoz vezethetnek. A leveleket általában rövidítve – az ilyenkor elkerülhetetlen javításokkal –, szerkesztett formában adjuk közre.

Kedves Kristóf Attila!

Ki kell ábrándítanom, mert nem azért hallgatjuk és olvassuk a 168 órát, hogy utána legyen mit kibűfögnünk.

Őn azt mondta: elrejt. Dehogy! Felmutat valamit. Nevezhetjük értékrendnek, szellemiségnek, emberi tartásformának, tehetségnek. A lényeg, hogy a sok hazugságot, félinformációt, aljasságokat teszi a helyére. Ha ezek a szörnyűségek nem volnának, a szerepe jelentéktelenebb lenne a 168 órának. Éppen nem sulykol! Tudja, ez úgy működik egyszerű embereknel, hogy keresik, kik azok, akik kimondják a gondolataikat, érzéseiket.

Ilyen „gondolatolvasók” a 168 órák. A Magyar Hírlapot olvasva van ilyen érzésem. Ilyenkor ujjongok. Nem vagyok olvasója a Népszabadságnak, mert nem találtam meg ezt a „képességet” bennük. Nem kritikaként írom. Tudom, másnak valószínűleg ott is sikerül erre rátalálni, esetleg az ön lapjában.

Az biztos, hogy utálok, ha a gondolataimat, érzésvilágomat meg akarják erőszakolni. Ez igaz a politikusokra is. Az ember kutatja, keresi, hol találja meg azt a hangot, az életéhez szükséges elképzeléseket.

Nem „a nyáj szelleme” beszél belőlem. Egyelőre csak azt tudom, hogy kik azok, akikhez soha, semmilyen körülmények között nem akarok tartozni!

Tudja, azért is kell a 168 óra, hogy kordában tudjam tartani az indulataimat, kell ez a példamutatás. Üdvözlettel egy olyan rádióhallgató, akinek nem „számárvezetőre” van szüksége, csak közvetítőre.

Palotásné Cs. Györgyi, 1064 Budapest, Rózsa F. u. 78. I/11.

Tisztelt Szerkesztőség!
Tisztelt Rector Ákos!
Ami engem illet, hiú maradok a 168 óra szellemiségéhez, amit arról is hisztem, hogy léte megrendeltem a lapot. Én Önökkel maradok. Igaz, én csak egy ember vagyok.
Tisztelettel: Liss János
Szerkesztőség. Székhely: 1064 Budapest, Rózsa F. u. 78. I/11/C.

Mélyen tisztelt 168 óra! (Mind a kettő!)

Szombaton ismét szólt az egyik 168 óra, és amíg szól és nyomtatják írásos tejtestvérét, addig a balos, liberális meggyőződésű honpolgárainknak nem lehet okuk panaszkodni, nem ágalhatnak a sajtószabadság szörnyű veszélybe kerülése miatt, amit egy nemzeti szellemű napilap és néhány nemzeti szellemű hetilap idézhet elő szerintük, a huszonötösztörös túlerőben lévő ellenzéki, liberális sajtóval és médiákkal szemben.

Előzőleg elmondom, hogy ugyanúgy jártam, mint 1992 elején, az egyik 168 órás rádióműsorhoz hozzá akartam szólni és másfél óra hosszan tárcsáztam a nagy garral bejelentett telefonszámokat, de a műsor végéig egyik szám sem volt szabad.

Tegnap pontosan így jártam, hatvan percen át folyamatosan és felváltva tárcsáztam a két számot, sikertelenül. Ezért most is írásban juttatom el hozzázólasomat, és úgy publikálják vagy hallgassák el, ahogy Önöknek tetszik. Írhatnak nevet és telefonszámot is.

Természetesen az Eörsi István-féle mosakodás volt érdeklődésem elsőrendű tárgya. Megtudtuk, hogy Eörsi bácsi is bojkottos író, aki a többiekkel együtt maga alatt vágja a fát. Hogy megbánta-e vagy sem, nem számít, a bojkottot továbbra is helyesli, de meg kell szólalni, mert jönnek a választások! Ezt adjuk össze! Szó volt Göncz Árpád kifütyüléséről is, amit az eltelt közel másfél év alatt sem a televízió, sem a rádió, sem az ellenzéki, sem egyéb sajtó valóságos megtörtént módon soha sem tárt a társadalom elé. (En szem- és fültanú voltam, szemben az emelvényvel.) Ebben az ügyben a legnagyobb „csúsztatás” az, hogy az ellenzék, sőt a mécsvilágnál vizsgálódó parlamenti bizottság is úgy foglalkozott az eseménnyel, mint hogyha Göncz Árpád magatartásával nem szolgált volna rá a történetekre.

Végül: arra kérném Eörsi urat, szíveskedne megmondani, hogy milyen meghatározható párt, csoport vagy egyéb egység az, ahol a koponyákban szellemi söpredék van és hol létezik megnevezhető párt, csoport vagy egyéb egység az Eörsi úr által úgynevezett csöcselék, amiből és akiből a tehetségtelen kommunisták a szellemi söpredéket nem tudták kiűzni és hagyták, hogy ez a csöcselék „bántatlanul, mintha mi sem történt volna, felébredhetett 40 éves Csipkerózsika-álmából”. A „csöcselék” köszöni szépen ezt a 45 évi „Csipkerózsika-álmot”!

Érdeklődéssel várom Eörsi úr Leszák elleni „megmondott” lépéseit.

Paczók Ferenc
1053 Budapest, Veres Pálné u. 19.